

живяатъ челоѳкъ са намиратъ въ безприкжно-то мърдане, каквс-то ный това виждаме въ джхане-то (поимане-то на солзкатъ си), въ тѳпане-то на сжрце-то си и пѳлса (жила-та на рѳка-та ни, на мазатъ), въ продължаване-то во всичкѳатъ животъ на челоѳка. А съ този начинъ мозакжтъ, на кого-то работине-то намъ особенно е забѳлежано въ мърдане-то на членове-те, въ усещане-то на тѳло-то, въ самопознанѳе-то и въ умственни-те способности на челоѳка, работатъ безъ да са запратъ, даже и тогава, кога-тѳ челоѳкъ почи-ва, т. е. кога челоѳкъ спи. Вички-те тези три органа (мозакатъ, сжрце-то и древатъ) са намиратъ въ най тасна взаимна помеждѳ си свржзка: да са запре работине-то на единатъ отъ тахъ, то за скоро безъ забаване са зазира работине-то и на дрѳги-те два-та, сичка-та жизненна (животна) машина са зазира, и челоѳкъ умира.

Соотѳѳтственно съ това, Дектери-те и Физѳолози-те раздѳлиха смертъ-та, или прикжснѳване-то на живота, на три главни видеѳе: на смертъ що произлиза мозака, смертъ що произлиза отъ сжрце-то и смертъ отъ древатъ, и говсратъ, че въ първия слѳчай та дохожда отъ апоплексѳа (дамла), во втория — отъ балдисѳване или примиране, а въ третѳа отъ задѳшаване (кога са запре джхане-то). И наистина, въ по много-то слѳчай смертъ-та има най близка-та си причина въ зазира-не-то на работине-то на единъ отъ тези три-та органа, а особенно во всички-те слѳчай на смертъ-та скоро-то умира-не (напрасна смертъ, въ едно мигнѳване умира-тъ); тѳврдѳ рѳдко выва свѳла-та смертъ (истинно-то умира-не), на всацадѳ и въ едно време по сичкв-то тѳло